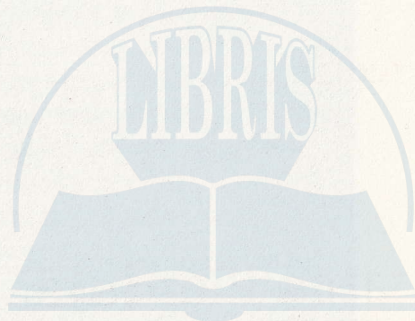

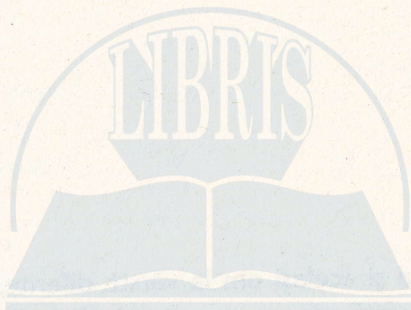

Sally Green

Jumătatea Pierdută

Traducere din engleză de
Ioana Filat

3
TREI

Rănit, nu pierdut

— Ar trebui să stabilim niște parole.

— Da? De ce?

— Pentru că odată, într-o călătorie de-a ta, o să te omoare careva și după aia o să mă pomenesc că vine un Vânător cu Darul deghizării în tabără, arătând ca tine, și mă omoară și pe mine.

— Mai degrabă ar găsi tabăra, te-ar omori și m-ar aștepta să vin fluierând neștiutor acasă.

— Se poate și asta, deși nici nu pot să-mi închipui faza cu fluieratul.

— Ei, și care-i parola?

— Nu e un singur cuvânt, ci o frază. Eu zic ceva și tu-mi răspunzi cum trebuie.

— A, așa deci. Eu zic, cum ar veni, „Fluier pentru că am omorât zece Vânători“, la care tu răspunzi „Însă prefer să escaladez muntele Eiger“.

— Eu mă gândeam să te întreb ceva, mai degrabă.

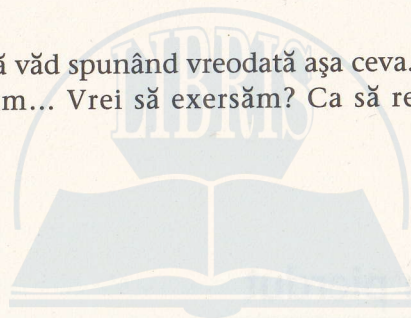
— Cum ar fi?

— *Ai întârziat mult. Te-ai pierdut?*

— Și eu ce tre' să răspund?

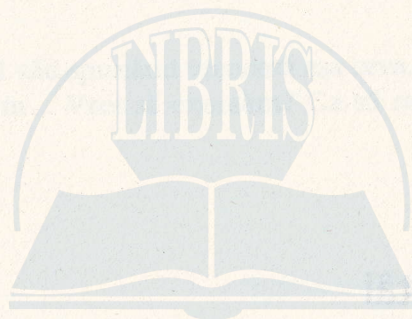
— *Sunt rănit, nu pierdut.*

- Nu mă văd spunând vreodată așa ceva.
— Oricum... Vrei să exersăm? Ca să reții ca lumea
parola?
— Nu.

Partea întâi

În cine poți să te încrezi

Pietrele

În anul în care a împlinit douăzeci și opt de ani, tatăl meu a ucis treizeci și doi de oameni. Pe vremuri, Celia îmi turna cu de-a sila în cap informații despre Marcus. Printre ele e și informația asta. Este cel mai mare număr de morți pe care i-a făcut într-un singur an, înaintea războiului dintre Consiliul lui Soul și Alianța Vrăjitorilor Liberi. Odată, treizeci și doi de morți mi se păreau mulți.

În anul în care Marcus a împlinit șaptesprezece ani și și-a primit Darurile, n-a omorât decât patru oameni. Eu n-am decât șaptesprezece ani. Înaintea Bătăliei de la Białowieża — când a murit tata și aproape jumătate din membrii Alianței, zi desemnată acum prin prescurtarea BB, asta dacă îndrăznește cineva să aducă vorba de ea, — în fine, înainte de data aia omorăsem deja douăzeci și trei de oameni.

BB a fost acum câteva luni și deja am la activ peste cincizeci de morți.

Mai precis, am omorât cincizeci și doi de oameni.

E important să fii cât mai precis când vine vorba de așa ceva. N-am inclus-o pe Pilot în numărătoare — oricum era pe moarte — și nici pe Sameen. A fost un gest de

milă din partea mea. Vânătorii au ucis-o pe Sameen. Au împuşcat-o în spate când fugeam de pe câmpul de luptă. Iar Marcus? Pe el clar nu-l includ printre cei cincizeci şi doi de morţi. Nu eu l-am omorât. Ea l-a omorât.

Annalise.

Îmi vine să vomit când îmi amintesc numele ei. Îmi vine să vomit când îmi amintesc orice despre ea: părul ei blond, ochii ei albaştri, pielea ei aurie. Totul e dezgustător şi fals. A zis că mă iubeşte. Şi eu am zis că o iubesc, însă eu am fost sincer. Chiar am iubit-o. Ce prost am putut să fiu! Să mă-ndrăgostesc de o O'Brien. A spus că sunt eroul ei, prinţul ei şi eu, ca un cap sec şi nerod ce sunt, am vrut s-o cred. Chiar am crezut-o.

Iar acum nu-mi doresc decât s-o omor. S-o spintec şi să-i smulg urlete de durere. Însă nici aşa n-aş fi mulţumit, nici pe departe. Ar trebui s-o silesc să-şi taie singură mâna şi s-o mănânce sau să-şi scoată singură ochii şi să-i mănânce — şi tot i-ar fi mai uşor decât mi-a fost mie.

Am ucis cincizeci şi doi de oameni. Însă de fapt nu vreau decât să pun mâna pe ea. M-aş mulţumi cu cincizeci şi trei. Încă unul şi gata, aş fi satisfăcut.

— Doar ea.

Însă am cercetat centimetru cu centimetru câmpul de luptă şi fosta tabără. Am ucis toţi Vânătorii care mi-au ieşit în cale — unii pe care i-am găsit degajând câmpul de luptă, alţii pe care i-am dibuit mai târziu. Însă pe ea n-am văzut-o. Nici urmă de ea! După zile şi săptămâni în care am urmărit fiecare cale, indiciu, şi urmă de picior uman, nimic nu m-a dus la ea.

— Nimic.

Când îmi ajunge sunetul la ureche, ridic privirea. Linişte.

Eu am făcut zgomotul, cred, iar vorbesc singur.

— Fir-ar să fie!

Annalise! Din cauza ei mă port aşa.

— Păi, dă-o dracului.

Mă uit în jur cu fruntea sus, strigând la vârfurile copacilor:

— Să se ducă dracului!

Apoi le zic încet pietrelor:

— Nu vreau decât să moară, atât. O vreau nimicită. Să nu mai existe nici sufletul din ea. Să nu mai rămână nimic din ea pe lumea asta. De-a pururi. Atât. Apoi o să mă opresc.

Iau o pietricică de jos şi-i spun:

— Sau poate că nu. Poate că nu.

Marcus voia să-i omor pe toţi. Poate o să reuşesc. Cred că ştia că sunt în stare, altfel n-ar fi zis-o.

Îmi aranjez pietricelele într-o grămăjoară. Sunt cincizeci şi două. Par o groază, cincizeci şi doi de oameni, însă sunt o nimica toată. Pe lângă câţi vrea taică-meu să omor. Pe lângă toţi oamenii care au murit din cauza lui Annalise. Peste o sută în BB. Trebuie neapărat să-mi perfecţionez jocul dacă vreau să rivalizez cu masacrul de care e ea în stare. Din cauza ei, Alianţa e practic distrusă. Din cauza ei, Marcus e mort — singurul om care ar fi putut să le țină piept Vânătorilor când au dat atacul şi singurul om care i-ar fi putut învinge. Însă din cauza ei, pentru că l-a împuşcat, Alianţa a fost aproape nimicită cu totul. Şi mă tot zgândăre bănuiala că de fapt a fost spioana lui Soul de la bun început. Doar Soul e unchiul ei. Gabriel n-a avut niciodată încredere în Annalise şi a tot spus că ea le-a zis Vânătorilor unde e apartamentul lui Mercury din Geneva. Nu i-am dat deloc crezare, însă poate că are dreptate.

Copacii se mișcă dintr-odată și apare Gabriel. A culles lemne de foc. Cred că m-a auzit urlând. Iar acum se prefacă că s-a întors fără nicio legătură, lasă lemnele la pământ și vine lângă pietricelele mele.

Nu i-am zis ce-i cu pietrele alea și nici nu mă întreabă, însă cred că s-a prins. Iau una de jos. E mărunță cât unghia mea. Sunt micuțe, dar fiecare arată altfel. Fiecare reprezintă un om pe care l-am ucis. Știam și pe cine anume — fără nume sau din astea, cei mai mulți Vânători sunt Vânători și atât —, însă pietrele îmi evocau întâmplări, lupte și împrejurările morții lor. Acum nu-mi mai amintesc fiecare luptă în parte, toate s-au învălmășit laolaltă, într-un continuu spectacol sângeros, însă am strâns cincizeci și două de pietricele în mormanul meu.

Bocancii lui Gabriel se întorc la nouăzeci de grade și rămân nemișcați o secundă, două, apoi îmi spune:

— Ne mai trebuie lemne de foc. Vii să mă ajuți?

— Imediat.

Bocancii stau nemișcați încă vreo câteva secunde, apoi se întorc iar la patruzeci și cinci de grade și rămân așa patru, cinci, șase, șapte secunde, după care o iau iarăși spre copaci.

Scot din buzunar pietricica albă. E ovală, de un alb pur — cuarț. E netedă, însă nu strălucește. E piatra lui Annalise. Am găsit-o pe malul unui pârâu când o căutam pe ea. Mi s-a părut un semn bun. În ziua aia am fost sigur c-o să-i dau de urmă. Nu i-am dat, însă o să reușesc într-o bună zi. Când o s-o ucid, n-o să-i pun piatra în grămăjoară, ci o să-o arunc. O să dispară. Ca ea.

Poate atunci o să înceteze și visele. Mă îndoiesc, însă nu se știe. O visez mult pe Annalise. Uneori visul începe destul de frumos, însă nu ține mult. Uneori îl împușcă pe

tata exact cum a făcut în BB. Dacă am noroc, mă trezesc înainte de asta, însă alteori visez mai departe și parcă mă întorc în timp și re trăiesc totul.

Mai bine l-aș visa pe Gabriel. Ar fi frumos așa. Aș visa că ne cățărăm împreună pe munți, ca pe vremuri, și am fi prieteni, tot ca pe vremuri. Suntem prieteni și acum, o să fim întotdeauna, însă e altfel. Nu prea vorbim. Uneori îmi mai spune de ai lui sau îmi povestește ceva ce a făcut cu ani în urmă, înainte să înceapă totul, sau vorbește despre cățărare sau o carte pe care a citit-o, sau... ce știu eu... chestii preferate. E un vorbitor bun, numai că eu sunt un ascultător de doi bani.

Într-una din zile îmi povestea despre cum a escaladat un munte din Franța. Peretele stâncos era deasupra unui râu, era foarte frumos. În timp ce-l ascult, îmi imaginez pădurile prin care a trecut până acolo, iar când începe să-mi descrie valea și râul deja nu mă mai gândesc deloc la asta, ci doar la faptul că Annalise e în libertate. Observ că o voce din mintea mea îmi spune: *Ascultă-l pe Gabriel! Ascultă-i povestea!* Însă un alt eu vrea să se gândească la Annalise și-mi spune: *Cât îmi spune el toate astea, Annalise umblă liberă prin lume.* Tata e mort și nici nu știu unde-i e corpul neînsuflețit, bine, desigur că o parte e în mine, pentru că i-am mâncat inima, ceea ce sigur e cea mai bolnavă chestie din istorie, și uite-mă aici, un om, un puști care și-a mâncat tatăl, stau lângă Gabriel, care turuie despre porcăria aia de escaladare, și cum a trecut râul ca să înceapă să se cațăre, iar eu mă gândesc că l-am mâncat pe taică-meu și cum a murit în brațele mele, și că Annalise umblă pe unde are chef, iar Gabriel tot n-a terminat cu povestea lui, cum poate fi așa ceva normal și bine? Așa că-i spun cât pot de calm:

— Gabriel, ai putea să taci dracului odată și să mă lași cu cățărutul tău?

O zic foarte încet, ca să nu urlu.

La care el răspunde după o clipă:

— Desigur. Dar tu crezi că ai putea să te abții să înjuri măcar o dată?

Mă tachinează, încearcă să-și ia un ton lejer, știu că asta face, totuși reușește cumva să mă calce și mai rău pe nervi, așa că-i spun să se ducă dracului. Numai că mai zic și alte înjurături pe lângă drăcuit și deja nu prea mai pot să mă abțin, ce mai, nu mă mai abțin deloc, și m-apuc să-l înjur iar și iar, și el încearcă să mă îmbrățișeze, să mă ia de braț, iar eu îl împing și-i zic că plece, ca să nu-l rănesc, și atunci pleacă.

Mă calmez după ce se duce el și mă lasă. Iar apoi mă simt imens de ușurat că sunt singur și pot să respir mai bine când sunt singur. O vreme mă simt bine și când mă liniștesc de tot simt că mă urăsc, pentru că vreau să mă ia de braț și vreau să-l ascult când îmi povestește ceva. Vreau să vorbim și vreau să fiu normal. Însă nu sunt normal. Nu pot să fiu normal. Și numai ea e de vină.

Stăm unul lângă altul, cu ochii la foc. Mi-am propus să mă străduiesc mai mult și să vorbesc cu Gabriel. Să discut cu el ca un om normal. Și să-l ascult. Numai că nu-mi vine în cap nimic. Nici Gabriel nu prea a spus nimic. Cred că-l enervează pietricelele mele. Nu i-am zis de cele două pietricele pe care le-am pus în morman ieri. N-am chef să-i zic asta... despre ei. Curăț încă o dată vasul de tinichea în care am mâncat, deși deja am ras tot, nu mai e nimic. Am mâncat brânză și supă la plic, supa era apoasă, însă tot a fost mai bună decât nimic. Încă mi-e foame și

știu că și lui Gabriel i-e foame. E slab mort. Uscat, cum se spune. Cineva mi-a zis odată că sunt uscat rău. Țin minte că și atunci făceam foamea.

— Ne trebuie carne, spun.

— Da, ar fi drăguț să mai schimbăm regimul.

— O să întind niște capcane de iepuri mâine.

— Vrei să te ajut?

— Nu.

Nu mai spune nimic, doar scormonește cu un băț în foc.

— Mă mișc mai rapid de unul singur, spun.

— Da, știu.

Gabriel scormonește iar în foc și eu îmi curăț iar blidul.

Trev mi-a zis că sunt uscat. Încerc să-mi amintesc când anume, însă nu-mi vine nimic în minte. Mi-l amintesc venind pe drum în Liverpool, cu o sacoșă de plastic în mână. Mi-o amintesc și pe supusa care a apărut atunci, pe Vânătorii care s-au luat după mine — parcă s-a întâmplat în altă lume și în altă viață.

— Am întâlnit o fată în Liverpool, îi spun lui Gabriel. O supusă. Era dură. Avea un frate cu un pistol... și câini. Sau poate nu era fratele ei. Nu, altcineva avea câinii. Fratele ei avea pistolul. Așa mi-a zis ea, însă n-am dat niciodată ochii cu el. În fine, m-am dus la Liverpool să mă văd cu Trev. Era un tip ciudat rău. Un lungan... nu știu cum... tăcut, mergea de parcă aluneca pe pământ. Un Vrajitor Alb. Era bun, însă. A luat niște mostre din tatuajul meu de pe gleznă. Sânge, piele și os. Voia să afle ce rost au tatuajele. În fine, au venit niște Vânători și am fugit, însă eu am scăpat din mână sacoșa cu mostrele, așa că a trebuit să mă întorc, și le-a